

Усё
пра
Еву

■ Нататнік Яго жонкі

Святлана ДЗЯНІСАВА,
галоўны рэдактар часопіса
«Малодосць»

САМЫ ВАЖНЫ ДЗЕНЬ У ЖЫЦЦІ

Восеньскае лірычнае

Восень — пара вяселляў. Можна, гэты і не канстатацыя факта, а ўсяго толькі стэрэатып мыслення і, так бы мовіць, сезонны штамп, але што з ім зробіш? Нават калі ты чвэрць стагоддзя знаходзішся ў шлюбе, восенню табе таксама думаецца пра вяселле. Дакладней, пра вяселлі. Пра ўсе вяселлі разам, адначасова. Яны ж, які б ні быў сезон, на вочы не-не ды і трапляюць. І што тады?..

Я не ведаю, якія думкі ўзнікаюць у іншых назіральнікаў за чужымі самымі важнымі днямі ў жыцці, а ў мяне кожны позірк на шчасліваю маладою пару суправаджаецца нечым такім, што апісаць немагчыма. Але я паспрабую.

Кожны раз, калі назіраеш за вяселлем, адчуваеш сябе замяшанай у ім. Быццам цябе асабіста прызначылі адказнай за лёсы ўсіх маладых у свеце. За шчаслівыя лёсы. І табе жыццёва неабходна, каб ніводная з пар не пасварылася праз месяц, не расчаравалася праз год і не думала пра расстанне ўвогуле. Як, скажы, табе гэта зрабіць? Якімі душэўнымі намаганнямі здзейсніць? Якімі крыламі абараніць усіх? Якую ахвяру прынесці?..

Ты глядзіш на жаніх і нявесту, якія перакананы ў тым, што цяпер яны адно цэлае, якіх запэўніла ў гэтым выдадзенае ў загсе пасведчанне, якіх з усіх бакоў наперабой называюць ужо сям'ёй — і не бачыш, які ні стараешся, ні гэтага адзінага цэлага, ні, тым больш, сям'і. Перад вачыма на фоне чалавечай разнастайнасці — проста два прыгожыя стварэнні, якія толькі што, атрымліваючы згаданае пасведчанне, падпісаліся абараняць адно аднаго ад нягод. Табе здаецца, што варта выпусціць іх з-пад увагі — і яны пасварацца, пасля расчаруюцца, пасля пачнуць разважаць пра расстанне. Канечне, ты выпускаеш іх з-пад увагі — яе ім хапае і без цябе. І вось мінае час — яны ўжо сварацца. Нехта ўжо і расчаравалася. Некаторыя думаюць пра расстанне.

І табе, каб пазбягаць пачуцця асабістай віны за іх сваркі і расчараванні, застаецца толькі распасцерці крылы над тым адзіным, за што ты па-сапраўднаму адказная, — бараніць ад сварак і расстання СВАЁ. Бо ты ўжо ведаеш вагу кожнай сваркі, сто разоў прымярала расчараванне і кожны раз спыняла выбар на надзеі, бо расстання для цябе (можна, адзінай такой у свеце) не існуе.

Ты, канечне, добра памятаеш, калі вы сталі сям'ёй. Не раней, чым тады, калі ён нарэшце склеіў знешнюю рамку тваіх самых любімых плячцаў (праз пяць гадоў пасля іх паломкі) і роўна ў той дзень, калі ты, стаміўшыся чакаць, выкінула ў смецце... рамку унутраную — як ужо непатрэбную. Але ты распасцерла крылы і сказала яму ахвярнае «дзякуй».

Сем'і, ты ведаеш, не спускаюцца з ганка загса ў акружэнні сям'ёў і кветак. Але яны ўзыходзяць, бывае, на гэты ганак, каб спусціцца чужымі людзьмі. Скажаш, яны і былі чужымі? Хто ведае? Можна, проста не было ў яе любімых плячцаў?

■ Шукаю цябе...

У ГРАМАДСКІМ ТРАНСПАРЦЕ

«Ева» працягвае складаць своеасаблівы даведнік для тых, хто шукае ідэальнага спадарожніка жыцця. На гэты раз знаёміцца з патэнцыйнымі жаніхамі наш карэспандэнт, авантурыстка з зялёнашэрымі вачыма, спрабавала ў грамадскім транспарце.

— Прабачце, калі ласка, за маю нязграбнасць, — прымаючы 7-сантыметровую «шпілку» з замшавых туфляў мужчыны ў строгім касцюме, — пачала апраўдвацца я. — Дзень неяк з самага ранку не задаўся.

— Нічога, крэм для абутку ў мяне ёсць, — усміхаючыся, адказаў патэнцыйны жаніх.

Мы з кандыдатам выйшлі на адной станцыі метро. Мужчына хвілін пяць ішоў за мной ззаду, а потым дагнаў і ўпэўнена заявіў:

— Я ж ведаю, што вы гэта наўмысна зрабілі. На абцасах вы трываецеся ўпэўнена, цягнік рухаўся без рэзкіх прыпынкаў, а свабодных поручняў, каб трымацца, было дастаткова.

Да такога я не падрыхтавалася. Пра тое, што ў метро не ездзяць прынцы, я ведала, а вось аб тым, што там можна сустрэць Шэрлака Холмса, нават і не здагадалася...

— А вы кемлівы, — падхопіла размову я. — Значыць, я на конт вас не памылілася.

Камплімент Міхайлу спадабаўся, і праз пару хвілін я ўжо дыктвала свой нумар тэлефона новаму знаёмаму.

«Сапраўдны мужчына запраграмаваны дапамагаць і забяспечваць, — узгадала я словы сяброўкі, седзячы ў амаль пустым вачэрнім трамваі. — Ён літаральна чакае магчымасці паказаць сваю карыснасць, але асцерагаецца, што табе ўжо дапамагае хтосьці іншы, або ўвогуле ты — заўзятая феміністка». Я вырашыла правесці тэорыю Кацкі, якая, дарэчы, замухам (!).

— Малады чалавек, прабачце, можна папрасіць Вас зачыніць акно, — звярнулася я да хлопца ў чырвонай куртцы.

Адказу не было. Я паўтарыла просьбу — ніякай рэакцыі. «Вось так, Соня, відаць, справа не ў метадах, а ў тым, хто іх прымяняе», — з расчараваннем думала пра сябе. У гэтыя секунды да акна падышоў высокі бландзін і выканаў маё пажаданне.

■ Гісторыі з канверта

БЯЛЯВАЯ, ЧАРНЯВАЯ, КУЧАРАВАЯ...

Пачуў нядаўна папулярную песню ў выкананні «Беларускіх песняроў» пра хлопца, які сустракаўся з тройкай дзяўчат. Падумаў — актуальна. Праўда, я ўжо даўно не хлопец, а мужчына ва ўзросце каля 40 гадоў.

Бялявая мне вельмі падабаецца. Прыгожая, дагледжаная сучасная жанчына, з якой не сорамна выйсці ў людзі. Перыядычна мы дзелім з ёю ложак. Ну як вам растлумачыць? У яе няма мужа. Думаю, што і пастаяннага партнёра няма...

Можна, таму, што на конт інтыму бландзінка, можна сказаць, лянiвая. Ну бываюць жанчыны, якім здаецца, што сам факт партнёраства з імі — ужо «падарунак нябёсаў».

З брунеткай пазнаёміўся гадоў 7 таму на адпаведным сайце. Падчас непрацяглай асабістай сустрэчы высветлілася, што яна спадзяецца на матэрыяльную падтрымку. Нехта «ўбіў» ёй у галаву, што мужчына абавязаны дапамагаць грашыма.

Праз некаторы час зноў прапанавала сустрэцца. Аказалася жанчынай з фантазіяй. У сексе з ёй не сума...

Рыжая, як жакуць, «гатова на ўсё». Грошай не патрабуе. Пасядзець з ёй за сталом, як той казаў, за «чаркай і скваркай» — суцэльнае задавальненне. Ёсць пра што пагутарыць, шмат агульных тэм для размовы, як і глядаць на жыццё.

Дык, скажаце, і сустракаўся б толькі з ёю? Тым больш, што агучыла ідэю «свайго назаўсёды забыць», а мяне — кахаць да труны.

Пасля шчырай падзякі (быццам ён выратаваў чалавечы жыццё!) «джын» сеў побач. Не ведаю, ці сапраўды яму трэба было ў той жа гандлёвы цэнтр, што і мне, але мы выйшлі на адным прыпынку і пасля шопінгу нацэліліся на каву. «Метад Каці ўсё ж такі працуе, — разважала я, ідучы дадому. — Але адзіны пункт у гэты пастулат я дадала б: падзякаваўшы мужчыне за дапамогу, не пераставайце ўсміхацца і падтрымліваць кантакт. Дайце кандыдату магчымасць працягнуць размову, а не проста пайсці з пачуццём выкананага абавязку».

Пра тое, чаму мужчына ў чырвоным нават не паглядзеў на мяне, я здагадалася праз дзень, калі ехала ў тралейбусе і сустрэла падобны экзэмпляр у шэрым паліто. Апошні на працягу дзесяці хвілін усемагчымых знакаў зацікаўленасці з майго боку нават і брывом не павёў! «Куды там, якая дзяўчына, калі на тэлефон новую гульні спампаваў?! — злавалася я. — Гаджэт — сапернік моцны», — прызнала з жалем. Але тут мая сяброўка прапанавала варыянт, як віртуальнага героя зрабіць рэальным. «Трэба даць яму магчымасць праявіць сябе, — патлумачыла Ксюша. — Для гэтага мы з табой пачынаем дыскаутаваць для выгляду, а потым проста прыцягваем патэнцыйнага жаніха ў арбіты».

— Прабачце, мы выбіраем падарунак для сябра і не можам вырашыць: для мужчыны лепш андроід ці айфон?

Некалькі парад ад «прафесіянала» на конт таго, які ноўтбук мне лепш выбраць для работы, патэн-

цыйны жаніх у паліто прапанавалі даць заўтра. Ёсць!

У аўторак пасля цяжкага працоўнага дня знаёміцца з «батанам», што сядзеў у тралейбусе насупраць, сіл не было, але дзеля чысціні эксперыменту я прыпудрыла носік і звярнулася да кандыдата:

— Ой, а мне гэты раман, — паказваючы на кнігу ў руках візаві, — даўно раілі пачытаць, — радасна ўскрыкнула я. — А вам як? Падабаецца?

Хлопец падняў на мяне свае блакітныя вочы, сцвярджаючы матнуў галавой і зноў паглыбіўся ў чытанне. «Відаць, твор сапраўды цікавы. Трэба запомніць назву», — «пераварвала» яго паводзіны ў галаве.

Без улову засталася і ў сераду.

— Не падкажаце, на якой станцыі лепш выйсці, каб у ЦУМ трапіць? — запытала ў мужчыны ў стыльных акуларах.

— Я не мясцовы, — суха адказаў кандыдат. — Увогуле для такіх, як вы, схему ліній метро намалявалі, — дадаў негаваркі суразмоўца.

Вывады

• Пазнаёміцца рэальна ў любым грамадскім транспарце. Галоўнае — даць зразумець мужчыне, што вы таксама ў гэтым зацікаўлены.

• Паказваць, што вам патрэбна дапамога ці парада, трэба да лікатна, каб не напалохаць таго, хто спадабаўся, не прыцягнуць непатрэбную ўвагу астатніх.

• Шукаць суджанага ў трамваі, аўтобусе, метро лепей з панядзелка па пятніцу днём.

• Будзьце гатовы да таго, што грамадскі транспарт можа прапанаваць у якасці кандыдата і дворніка з суседняй вуліцы, і бізнесмена, які пакінуў сваё аўто з-за катастрафічных пробак, і старога добрага знаёмага.

► Месца:

метро, аўтобус, тралейбус, маршрутка.

► Уваход:

платны (ад 50 кап.).

► Дрэс-код:

штоscopy яркае, стыльнае і камфортнае.

► Абавязкова для выканання:

жанокія паводзіны ў любой сітуацыі, праніклівы погляд і ўсмешка, усмешка, усмешка...

► Варта пазбягаць:

мужчыны з бацькамі, сяброўкамі, жонкамі, дзецьмі

Наўрад ці вось гэты прыгажун з карымі вачыма палезе ў канец салона дзеля знаёмства са мной. Таму скараціць адлегласць паміж мной і нерашучым шатэнам на пярэднім сядзенні маршрутка я вырашыла сама.

— Можна, я падсяду да вас, — адсюль горад лепш відаць, — пачала я. — Некалькі гадоў жыла за мяжой, за гэты час Мінск так змяніўся...

Далей я даведлася, што Віця скончыў хімічны факультэт, але па гісторыі ў яго заўсёды было «выдатна», і ён з радасцю можа стаць маім гідам.

У нядзелю, вяртаючыся з басейна, я «злавіла» ў метро да болю знаёмы водар парфуму: перада мною стаяў Сашка-бардач з курсай па англійскай мове. Ніводны са спосабаў знаёмства выкарыстоўваць, зразумела, не прыйшлося. Тут ужо патрэбныя іншыя тэхнікі... Хто б навучыў, як лепш паводзіць сябе са старым знаёмым, да якога ты неабязкавая?..

Сафія ГРОМОВА.
gromava@vziazda.by

■

Сяргей, Marilëy.